

Til sidst vil jeg sige til hr. Steen Gade, at det lød besnærende, og jeg er da også fuldstændig enig i formuleringen om de fire forbehold. Det er vores forhandlingsmandat, vi skal holde os inden for de rammer, hvis vi skal holde vores aftaler her i Folketinget og de kontrakter, som vi føler at vi har med befolkningen.

Problemet er jo, at vi måske ikke er helt enige om, hvor grænserne for de fire forbehold går. Når jeg lytter til de forskellige meldinger, der har været fra SF i dag, både fra hr. Holger K. Nielsen og fra hr. Steen Gade, så har jeg ikke fornemmelsen af, at vi kan blive helt enige om, hvor grænserne går. Der har været forskellige fortolkninger af, hvornår hvem er skredet fra hvad, og det bekymrer mig.

Men jeg vil gerne ved denne lejlighed tilsige hr. Steen Gade Det Radikale Venstres stærke, aktive og utrættelige forsvar for de fire forbehold, og hver gang der er nogen som helst forhandlingsresultater, der kommer i nærheden af at anfægte dem, så lad os tage diskussionen op og se, om ikke vi er enige om, hvor grænserne går.

(Kort bemærkning).

Ove Fich (S):

I forlængelse af det indlæg, fru Elisabeth Arnold netop har holdt, vil jeg også sige til hr. Steen Gade, at jeg opfattede ønsket som et ønske om, at vi klart tilkendegav, at vi forhandler inden for det, kan vi sige, folkelige mandat, som blev givet gennem vedtagelsen den 18. maj 1993.

Jeg troede egentlig, det var selvindlysende, for når jeg ser, hvad det er, der er til forhandling, så er det Maastricht-Traktaten, men det er ikke Edinburgh-Afgørelsen. Det synes jeg er meget enkelt, og dermed ligger sagen vel ganske klar. I og med vi ikke forhandler Edinburgh-Afgørelsen, så står hele det fundament jo fast. Det vil jeg hermed gerne sige til hr. Steen Gade. Sådan opfatter vi situationen, og det tror jeg, hr. Steen Gade er godt tilfreds med.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Ja, det er jeg faktisk rimelig tilfreds med, hvis det så også fører til, at vi begynder at diskutere på det grundlag og tør gøre det.

Jeg vil så sige til hr. Peter Duetoft, at det nok var en misforståelse, der lå bag noget af det, hr. Duetoft polemiserede imod mig med. Det, jeg mener, når jeg siger forhandlingsmandatet, er jo de Edinburgh-formuleringer, som vælgerne har

sagt ja til. Dem skal alle holde sig inden for under forhandlingerne, når det drejer sig om de områder, der er omfattet af dem, og derfor kan Danmark ikke komme hjem med et resultat, et samlet resultat, der for Danmark betyder, at vi har overskredet det forhandlingsmandat. Det kan Danmark jo ikke komme hjem med.

Så er de fire forbehold rent faktisk forskelligt formuleret. Det, der bliver refereret om retten til at gå videre, går jo på forsvaret, hvor vi ikke vil hindre de andre i at gå videre. Det er ikke nødvendigvis min kop te, jeg synes overhovedet ikke, at der skal laves et forsvarssamarbejde, men vi har accepteret den formulering, og det er altså også den, man forhandler inden for.

SF gør jo op – vil jeg sige til fru Elisabeth Arnold – når forhandlingerne er afsluttet, om vi har holdt os inden for disse forbehold; men det er da klart, at når vi vil presse, som vi vil, ja, så giver vi da også meldinger undervejs om, hvordan vi ser på de konkrete forslag, der kommer fra andre lande i den sammenhæng.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Lidt usædvanligt føler jeg trang til, ja, en uimodståelig trang til at gøre en enkelt bemærkning her midt under debatten.

Der var én af talerne i starten, der sagde, at der var for lidt debat i befolkningen om EU og EU's fremtid. Hvis det er en debat af den karakter, som vi har haft her i dag for en stor dels vedkommende, så er der for meget debat. Jeg forstår godt, at der kun er én eneste tilhører, der lytter til den her debat – og så er der en journalist, der har store vanskeligheder med at holde sig vågen, og en tv-reporter, som gør sit bedste for overhovedet at få noget ind på skærmen. Jeg forstår det udmærket.

Altså, det er simpelt hen ikke til at holde ud, at hver gang vi har en EU-debat, så skal vi diskutere forbeholdene, om der nu er nogen, der har tænkt på at løbe fra dem, nogen, der eventuelt kunne have en skummel tanke om at løbe fra dem, eller nogen, der bare antydningvis overvejer, hvad der skal ske med dem i fremtiden.

Kære folketingsmedlemmer! Hvis balterne, polakkerne, ungarerne, tjekkerne og slovakkerne havde haft en chance for at følge debatten her i dag, havde de simpelt hen ikke forstået et muk af det hele. Ved I, hvem taberne bliver i den her debat? Det bliver befolkningen, som heller ikke forstår et muk af det hele, og det bliver i øvrigt alle de fattige folk i Østeuropa, som heller ikke kan se, at vi som politikere bidrager til at få en